

Arrest

**nr. 184 768 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2016 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN DE HEYNING, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 november 2014 dient verzoekster, samen met haar meerderjarige zus en haar vier minderjarige zussen, bij de bevoegde Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met oog op gezinshereniging en dit in functie van hun moeder J.D., die in België als vluchteling is erkend. De visumaanvragen gebeuren in toepassing van artikel 10, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) in hoofde van de minderjarige zussen een

beslissing tot weigering van de visumaanvraag omwille van een gebrek aan bewijzen van verwantschap, dit evenwel onder voorbehoud van een DNA-test.

1.3. Op 9 februari 2015 worden de visumaanvragen van verzoekster en haar meerderjarige zus overgedragen naar de dienst “Lang verblijf – humanitair” omdat zij gezien hun meerderjarigheid geen beroep meer kunnen doen op artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 26 januari 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van de visumaanvraag. Verzoekster ontvangt deze beslissing naar eigen zeggen op 15 februari 2016. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot het bekomen van een visum D gezinshereniging om zich te vestigen bij haar moeder J.D. De door betrokkene ingediende aanvraag werd ingediend samen met een andere meerderjarige zus en vier minderjarige zussen. De vier minderjarige zussen waarvan sprake hebben van de dienst Gezinshereniging op 09.02.2015 een beslissing gekregen naar aanleiding van hun aanvraag waaruit blijkt dat hun aanvraag is geweigerd voornamelijk omwille van het gebrek van bewijzen van verwantschap maar dat dit bewijs kan worden geleverd door een DNA-test tussen de moeder die in België verblijft en de minderjarige zussen. Na bijna een jaar is deze DNA-procedure nog steeds niet aangevat. We kunnen dus besluiten dat er inzake de minderjarige zussen geen interesse meer is in het verderzetten van de aanvraag en aannemen dat betrokkene zich op de plaats van haar verblijf samen met haar vijf zussen verblijft, ze is er dus allesbehalve geïsoleerd. Derhalve dient de door betrokkene ingediende aanvraag te worden geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. De Raad merkt op dat hij overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3. Ter zitting legt de raadvrouw van verzoekster een bundel stukken neer *“ter illustratie van hun actuele situatie”*. Niettegenstaande dat de raadvrouw erop wijst dat deze niet van aard zijn de oordeelsvorming van de Raad te kunnen beïnvloeden, merkt de Raad op dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van aanvullende stukken. Derhalve worden de door verzoekster niet eerder ingediende stukken uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“§3. De gegrondheid van het beroep: eerste en enige middel

11. De weigeringsbeslissing is gegrond op twee argumenten:

- Er zou geen interesse zijn vanwege de minderjarige zussen om de procédure verder te zetten nu zij geen aanstalten zouden maken om de DNA-procedure aan te vatten;*
- Hieruit wordt afgeleid dat concludante niet geïsoleerd is doordat zij met haar zussen verblijft.*

De weigeringsbeslissing is niet rechtmatig gemotiveerd doordat:

- deze behept is met een materieel motiveringsgebrek;*
- er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel;*

A. Eerste onderdeel: materieel motiveringsgebrek

12. De beslissing gaat uit van een verkeerde feitelijke veronderstelling. Hierbij moet aangestipt worden dat de administratie wel degelijk over de juiste feitelijke gegevens kon beschikken, maar deze niet in ogenschouw nam (infra).

13. In de eerste plaats vermeldt de administratie dat het bewijs van de DNA-test nog steeds niet is aangevat. Dit strookt niet met de feitelijke gegevens. De DNA-test procedure conform de Belgische regelgeving slechts opgestart kan worden nadat bepaalde documentatie wordt bezorgd. "Uit de beslissing van 17 februari 2015 mb.t. visum aanvraag van de verschillende zussen blijkt dat de Belgische overheid een DNA-test eist om de verwantschap tussen de moeder, mevrouw J.D. en de dochters aan te tonen. De Administratie schrijft het volgende:

"Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure...In dit geval moeten de volgende documenten door aanvrager voorgelegd: medisch attest en attest van verdwijning van de vader/ bewijs dat de moeder het hoederecht heeft over de kinderen " (STUK 2)

14. Echter, wanneer conluante wordt geïnformeerd door de Ambassade van België te Pakistan blijkt dat een certificaat van verdwijning niet volstaat, maar een certificaat van overlijden moet meegedeeld worden.

"please note that, before to start the DNA-testing procedure, we would like to ask you to provide the following documents:

1. Medical certificate issued by one of the physicians listed in attachment
2. Death certificate of your father or an official affidavit explaining that your mother is your legal guardian;
3. For Miss. M. and Miss J.: an official statement confirming that you are unmarried (STUK 4)"

Vrije vertaling:

"Let alsjeblieft op voor het starten van de DNA-test procedure, dat wij u zullen vragen om volgende documenten te bezorgen:

1. Medisch certificaat uitgevaardigd door één van de dokters uit de lijst in bijlage
2. Certificaat van overlijden van jullie vader of een officiële affidavit die uitlegt waarom jullie moeder jullie juridische voogd is
3. Voor Miss. M en Miss. J: een officiële verklaring die bevestigt dat jullie ongehuwd zijn".

15. In tussentijd werden de documenten 1 en 3 reeds bezorgd aan de ambassade. Het certificaat van overlijden en voogdijschap van de moeder kan echter gezien de specifieke context enkel verkregen worden van de Afghaanse rechtbanken. Een dergelijke positieve erkenning werd bekomen van de rechtbank te Kandahar en voor bevestiging verzonden naar de rechtbank van Kabul. Deze rechtbank verzond II. de zaak terug naar Kandahar om een definitieve beslissing te vellen. Zodra de rechtbank van Kandahar deze beslissing bevestigt, wordt deze vertaald en bezorgd aan de ambassade.

16. Hieruit blijkt duidelijk dat er geen sprake is van desinteresse om de DNA-test procedure te starten. In tegendeel, er werden reeds grote inspanningen ondernomen om de nodige certificaten te verkrijgen. In dit kader werd eveneens het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties gecontacteerd om conluante te helpen het certificaat te bekomen. Dat deze procedure meer dan een jaar in beslag neemt, moet niet verwonderen gezien de specifieke omstandigheden van de verdwijning / mogelijk potentieel overlijden van de vader, de regionale context en het nationale juridische systeem. Zelfs in de Belgische nationale context kan een procedure voor een overlijdensverklaring bij een vermiste persoon geruime tijd duren. De ambassade was hier bovendien van op de hoogte en op geen enkel moment actie ondernomen om ofwel conluante een alternatief aan te bieden, ofwel deze informatie door te geven zodat deze in ogenschouw kan genomen worden voor de beslissing tot afgifte van het visum (STUK 5). Conluante vraagt dan ook dat met deze context rekening wordt gehouden en bijkomende tijd wordt voorzien om dit certificaat te bekomen.

17. Bovendien heeft de administratie eigen hypothetische, maar in casu foutieve feitelijke elementen toegevoegd om aan haar motivering te komen zonder dat deze gegevens 1) gecontroleerd werden 2) gestaafd op enig stuk in het dossier en 3) zonder enige toets met de realiteit. In haar motivering komt de administratie dan ook niet verder dan " buikgevoel" - argumentatie:

- De situatie van conluante wordt enkel en alleen afgeleid uit acties van haar minderjarige zussen;

- De vaststelling dat zij niet geïsoleerd zou zijn wordt enkel en alleen afgeleid uit het feit dat zij bij haar zussen zou verblijven.

18. De minderjarige zussen wensen wel degelijk de procedure verder te zetten en verzamelden in tussentijd de nodige gegevens, maar wachten evenzeer op de beslissing over het overlijden van de vader. Het ontbreken van beroep tegen de beslissing volgt niet uit desinteresse, maar wel uit een laattijdige informatie over de beroepsmogelijkheden (STUK 6). Op geen enkel moment wordt rekening gehouden met de concrete context namelijk dat wel degelijk pogingen werden ondernomen door de zussen, dat de ambassade meermaals werd geïnformeerd van de stand van zaken en wens om de aanvraag verder te zetten.

Bijkomend moet vastgesteld worden dat concludante in een bijzonder penibele financiële, culturele, sociale en familiale context verkeert. De situatie waarbij de zussen verblijven bij een familielid zal vanwege financiële, sociale en culturele druk niet lang houdbaar zijn. De verschillende zussen wensen wel degelijk de procedure verder te zetten waarbij de minderjarige dochters op basis van de gezinshereniging hun moeder wensen te vervoegen. Geïsoleerd van hun ouders en binnen bepaalde tijd ook zussen, is concludante sociaal en financieel bijzonder zwak in de Afghaanse context wat het visum op humanitaire basis rechtvaardigt.

B. Tweede onderdeel: schending van het beginsel van goed bestuur

19. Correct merkt de Belgische Staat in haar nota op dat hier wel degelijk het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd. De Belgische Staat weerlegt echter niet dat de aangevoerde elementen waaruit blijkt dat concludante wel degelijk regelmatig de ambassade op de hoogte bracht van de stand van zaken en interesse om de DNA-procedure verder te zetten.

20. Ter staving van dit middel kan integraal verwezen worden naar bovenstaande, met in het bijzonder de vaststelling dat de ambassade regelmatig werd geïnformeerd van de stand van zaken maar deze informatie ofwel niet werd doorgegeven, ofwel werd genegeerd. Bovendien blijkt dat verschillende vereisten werden gehanteerd door de Belgische administratie waar een attest van verdwijning volstaat voor de DNA-procedure en de FOD Buitenlandse zaken bij monden van de ambassade te Pakistan waarbij een attest van overlijden wordt gevraagd en hoederecht van de moeder. Deze laatste attesten zijn veel moeilijker te verkrijgen gezien het overlijden steeds waarschijnlijk maar nooit zekerheid is bij een verdwijning. Hierdoor werd de beslissing gemotiveerd op gronden die niet stroken met de werkelijkheid."

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat er geen sprake zou zijn van een desinteresse om de DNA-procedure op te starten in hoofde van haar minderjarige zussen. De verzoekende partij wijst op het feit dat reeds grote inspanningen ondernomen werden om de nodige certificaten te verkrijgen.

Verweerder merkt vooreerst op dat in het geval van de door de verzoekende partij als laatste vermelde rechtsregel (het beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verweerder de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten, nu wordt nagelaten om aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur precies geschonden wordt geacht.

Nu verzoekende partij zich evenwel in haar eerste middel tevens beroept op het zorgvuldigheidsbeginsel, zal verweerder het eerste middel beantwoorden in het licht van de vermeende schending van gemeld beginsel

Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke

formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer de verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot het bekomen van een visum D gezinshereniging om zich te vestigen bij haar moeder [J.D.]. De door betrokkene ingediende aanvraag werd ingediend samen met een andere meerderjarige zus en vier minderjarige zussen. De vier minderjarige zussen waarvan sprake hebben van de dienst Gezinshereniging op 09.02.2015 een beslissing gekregen naar aanleiding van hun aanvraag waaruit blijkt dat hun aanvraag is geweigerd voornamelijk omwille van het gebrek van bewijzen van verwantschap maar dat dit bewijs kan worden geleverd door een DNA-test tussen de moeder die in België verblijft en de minderjarige zussen. Na bijna een jaar is deze DNA-procedure nog steeds niet aangevat. We kunnen dus besluiten dat er inzake de minderjarige zussen geen interesse meer is in het verderzetten van de aanvraag en aannemen dat betrokkene zich op de plaats van haar verblijf samen met haar vijf zussen verblijft, ze is er dus allesbehalve geïsoleerd. Derhalve dient de door betrokkene ingediende aanvraag te worden geweigerd.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot weigering van afgifte van een visum lang verblijf (type D) aan de verzoekende partij.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de visumaanvraag van de verzoekende partij ingevolge haar meerderjarigheid niet in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet kon behandeld worden, zodat de aanvraag werd behandeld als zijnde een aanvraag voor een humanitair visum.

In casu bestond het humanitaire aspect uit het feit dat de verzoekende partij geïsoleerd in het land van herkomst zou achterblijven, indien haar meerderjarige en minderjarige zussen de als vluchteling erkende moeder in België zouden vervoegen op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Evenwel werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet kennelijk onredelijk vastgesteld dat de minderjarige zussen kennelijk geen interesse meer vertoonden in de aanvraag voor een visum gezinshereniging, zodat de verzoekende partij niet geïsoleerd zou worden van haar familie.

Dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht gewezen op het feit dat de minderjarige zussen na verloop van een jaar nog steeds niet de DNA-procedure hadden aangevat, ten einde de afstamming met de te vervoegen persoon mevr. J.D. te bewijzen.

De verzoekende partij beroept zich in haar enig middel op het feit dat de DNA-procedure slechts kan opgestart worden nadat bepaalde documenten zijn voorgelegd. Terwijl het bijzonder moeilijk zou zijn om in Afghanistan een bewijs te bekomen van het overlijden van haar vader.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat de verzoekende partij slechts voor de eerste maal in het kader van onderhavig annulatieberoep aanvoert dat haar minderjarige zussen moeilijkheden ondervinden om de nodige documenten voor te leggen.

Terwijl nochtans geen ernstige betwisting kan bestaan nopens het feit dat een redelijke termijn werd verschaft om alle relevante inlichtingen op nuttige wijze aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ter kennis te brengen.

Verweerder verduidelijkt dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om te besluiten dat de minderjarige zussen niet langer interesse blijken te hebben in hun visumaanvraag, nadat zij het visumdossier bijna een jaar stil hebben laten liggen.

Redelijkerwijs moet aangenomen worden dat de verzoekende partij en/of haar minderjarige zussen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op de hoogte konden gesteld hebben van het feit dat gebeurlijk moeilijkheden ondervonden werden bij het vergaren van de gevraagde documenten.

Zulks is evenwel niet gebeurd.

Verweerder laat gelden dat -gelet op het feit dat door de verzoekende partij en/of haar minderjarige zussen gedurende een jaar geen contact werd opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken- geheel terecht werd besloten dat de minderjarige zussen geen interesse meer vertoonden in de aanvraag voor het bekomen van een visum gezinshereniging.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging eigen hypothetische doch foutieve feitelijke elementen heeft toegevoegd om tot de bestreden beslissing te komen. De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening is gehouden met de pogingen die door haar minderjarige zussen zijn ondernomen om de vereiste documenten te verzamelen.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat de verzoekende partij een aanvraag voor een humanitair visum heeft ingediend, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat het humanitaire aspect zou bestaan in het feit dat de verzoekende partij van haar familie geïsoleerd zou geraken.

Gelet op het feit dat niet kennelijk onredelijk is vastgesteld dat de minderjarige zussen van de verzoekende partij kennelijk niet meer de intentie hebben om zich bij hun moeder in België te voegen, werd terecht geoordeeld dat de verzoekende partij allerminst geïsoleerd zal worden, zodat werd geweigerd om een humanitair visum af te leveren.

Verweerder benadrukt in dit kader dat de verzoekende partij en/of haar minderjarige zussen zelf heeft nagelaten om bewijzen voor te leggen dat de nodige stappen werden ondernomen om de vereiste DNA-procedure te kunnen opstarten. Bijgevolg kan het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet ten kwade geduid worden dat hiermee geen rekening is gehouden.

De verzoekende partij beroept zich nog op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende vereisten zou stellen dan de FOD Buitenlandse zaken, daar waar de FOD Buitenlandse Zaken een attest van overlijden van de vader zou gevraagd hebben, hetgeen veel moeilijker te verkrijgen is.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder gelden dat het aan de verzoekende partij en/of haar minderjarige zussen toekwam om de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op de hoogte te houden van de door hen ondernomen stappen om de gevraagde documenten voor te leggen.

Tevens gaat de verzoekende partij volkomen voorbij aan het feit dat zowel de Dienst Vreemdelingenzaken, als de FOD Buitenlandse Zaken stelden dat ook een bewijs kon voorgelegd worden dat de moeder het hoederecht over de minderjarige zussen heeft.

De verzoekende partij beperkt zich ten onrechte tot het feit dat een bewijs van verdwijning, dan wel attest van overlijden werd gevraagd, doch zij toont niet aan om welke reden het haar niet mogelijk was om een bewijs voor te leggen van het hoederecht van haar moeder over de minderjarigen.

Gelet op het voorgaande moet benadrukt worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat enerzijds de minderjarige zussen ogenschijnlijk geen interesse meer vertonen in het verkrijgen van een visum gezinshereniging, zodat anderzijds niet langer kan voorgehouden worden dat de verzoekende partij in het land van herkomst geïsoleerd zou geraken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag voor een visum lang verblijf (type D) diende geweigerd te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. In haar nota met opmerkingen verduidelijkt de verwerende partij dat hoewel verzoekster oorspronkelijk een visumaanvraag indiende in het kader van een gezinshereniging met haar moeder, in toepassing van artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, deze visumaanvraag in wezen werd geherkwalificeerd naar een aanvraag voor een humanitair visum, omdat verzoekster gezien haar meerderjarigheid niet meer in aanmerking kwam voor gezinshereniging onder voormeld artikel. Verwerende partij licht in haar nota toe: *“In casu bestond het humanitaire aspect uit het feit dat de verzoekende partij geïsoleerd in het land van herkomst zou achterblijven, indien haar meerderjarige en minderjarige zussen de als vluchteling erkende moeder in België zouden vervoegen op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.”*

3.5. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing tot de visumweigering die op 9 februari 2015 werd genomen ten aanzien van de minderjarige zussen van verzoekster. De gemachtigde haalt daarbij aan dat de visumaanvragen van de minderjarige zussen werden geweigerd omwille van een gebrek aan bewijzen van verwantschap, dit evenwel onder voorbehoud van een DNA-test. De gemachtigde stelt vervolgens vast dat bijna een jaar is verlopen zonder dat de DNA-procedure werd aangevat. Hieruit besluit de gemachtigde dat de minderjarige zussen geen interesse meer hebben in het verderzetten van hun visumaanvraag. De gemachtigde neemt verder aan dat verzoekster zich samen met haar vijf zussen op haar verblijfplaats bevindt en dus allesbehalve geïsoleerd is, zodat haar visumaanvraag wordt geweigerd.

3.6. Verzoekster voegt bij haar inleidend verzoekschrift de voormelde beslissing van 9 februari 2015, betekend op 17 februari 2015, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing maar die zich niet in het administratief dossier bevindt (stuk 2). Uit de beslissing van 9 februari 2015 blijkt dat de visumaanvragen van de vier minderjarige zussen werden geweigerd omdat de voorgelegde documenten (Tazkira's) de verwantschap tussen de vier minderjarige zussen en de te vervoegen persoon in België niet bewijzen. In deze beslissing stelde de gemachtigde vervolgens: *“Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing. In dit geval moeten de volgende documenten door de aanvraagsters worden voorgelegd: medisch attest en attest van verdwijning van de vader/bewijs dat de moeder het hoederecht over de kinderen. Voor de kinderen M. en J. wordt tevens een gelegaliseerd celibaatsattest gevraagd. Het onderzoek van deze documenten zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken.”*

Aldus blijkt dat de visumweigering ten aanzien van de vier minderjarige zussen gold onder voorbehoud van een DNA-test, zoals ook wordt bevestigd in de synthesenota van 9 februari 2015 die zich wel in het administratief dossier bevindt.

3.7. Verzoekster voert tevens een bericht toe van de Belgische ambassade te Islamabad van 20 februari 2015, in het Engels opgesteld en ontvangen op 9 maart 2015 (stuk 4), waarin verzoekster en haar zussen wordt meegedeeld dat zij, vooraleer de DNA-procedure kan worden opgestart, de volgende documenten moeten voorleggen:

- medische attesten,
- overlijdenscertificaat van de vader of een officiële “affidavit” (d.i. een beëdigde verklaring) dat hun moeder hun wettelijke voogd is,
- een officiële verklaring dat de meerderjarige zussen ongehuwd zijn.

De Raad merkt, net zoals verzoekster, op dat waar in de beslissing tot visumweigering van 9 februari 2015 wordt meegedeeld dat er een *“attest van verdwijning van de vader/bewijs dat de moeder het hoederecht over de kinderen”* moet worden voorgelegd, er daarentegen in de mededeling van de Belgische ambassade van 20 februari 2015 wordt gesproken over een *“death certificate”* (overlijdenscertificaat) of een *“official affidavit explaining that your mother is your legal guardian”* (een beëdigde verklaring dat de moeder de wettelijke voogd is).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota – hoewel het bericht van de Belgische ambassade van 20 februari 2015, zich niet in het administratief dossier bevindt – ingaat op dit element en dit ook bespreekt. De verwerende partij betwist daarbij de inhoud van het bericht van de Belgische ambassade van 20 februari 2015, waar wordt gesproken over een overlijdenscertificaat, niet. Evenmin

betwist de verwerende partij dat de inhoud van het bericht van de Belgische ambassade verschilt van de inhoud van de beslissing van 9 februari 2015 waar wordt gesproken over een attest van verdwijning. Terecht wijst de verwerende partij in haar nota er evenwel op dat zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als de FOD Buitenlandse Zaken stelden dat ook een bewijs van het hoederecht van de moeder over de minderjarige zussen kon worden voorgelegd, in plaats van een overlijdenscertificaat of een attest van verdwijning.

3.8. Verzoekster voert aan dat er geen sprake is van desinteresse om de DNA-procedure te starten en de aanvraag verder te zetten. Zij wijst er op dat er grote inspanningen werden gedaan om de nodige certificaten te verkrijgen, doch dat het niet moet verwonderen dat de procedure meer dan een jaar in beslag neemt gezien de specifieke omstandigheden van de verdwijning / mogelijk potentieel overlijden van de vader, de regionale context en het nationale juridische systeem. Verzoekster laat gelden dat het moeilijk is om een attest van overlijden en van het hoederecht van de moeder te verkrijgen omdat bij een verdwijning een overlijden waarschijnlijk is maar nooit zeker.

De verwerende partij laat daarentegen in haar nota gelden dat verzoekster in het kader van onderhavig beroep slechts voor de eerste maal aanvoert dat haar minderjarige zussen moeilijkheden ondervinden om de nodige documenten voor te leggen, dat een redelijke termijn werd verschaft om relevante inlichtingen op nuttige wijze ter kennis te brengen en dat het niet onredelijk is de visumaanvraag te weigeren wanneer verzoekster en haar zussen het visumdossier bijna een jaar hebben laten stilliggen.

3.8. Bij nazicht van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd in haar betoog.

In het administratief dossier bevindt zich een brief van 7 juli 2015 die verzoekster en haar zussen op 8 juli 2015 hebben gericht aan de Belgische ambassade te Islamabad waarbij zij de gevraagde medische attesten en celibaatsattesten voegden. In deze brief brachten verzoekster en haar zussen de Belgische ambassade ook op de hoogte van de moeilijkheden om de overige benodigde documenten voor te leggen: *“Helaas zijn we niet bij machte gebleken een bewijs van het hoederecht van onze moeder mevr. J. te overleggen. De rechtbank heeft bepaald dat op grond van het civiele- en sharia-recht, een bewijs van hoederecht niet wordt afgegeven wanneer een persoon minder dan 4 jaar is vermist. Onze vader is nu 2 jaar vermist. Dit heeft tot gevolg dat we nog 2 jaren moeten wachten. We hebben diverse pogingen gedaan om een bewijs van hoederecht te bemachtigen, maar de rechtbank wil niet aan het verzoek voldoen.”*

Afsluitend vroegen verzoekster en haar zussen in de voormelde brief van 7 juli 2015: *“Kunt u mij vertellen, nu ik op grond van overmacht niet aan uw verzoek van het bewijs van hoederecht kan voldoen, wat de volgende stap is?”*

Uit het administratief dossier blijkt dat deze brief van 7 juli 2015, met de bijgevoegde stukken, op 19 augustus 2015 door de Belgische ambassade te Islamabad per mail werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Volgens het administratief dossier stuurde de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 augustus 2015 een mail terug naar de Belgische ambassade te Islamabad waarin wordt gesteld: *“Concernant la lettre explicative: est-ce que les intéressées ne savent pas fournir une attestation de disparition concernant leur père? Il ne faut donc pas la preuve que la mère a le droit de garde mais simplement la preuve que la résidence du père est inconnue.”*

Noch uit het administratief dossier noch uit de stukken die zij voegt bij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekster door de Belgische ambassade te Islamabad op de hoogte werd gesteld van deze inlichtingen die door de Dienst Vreemdelingenzaken werden gegeven – met name dat een bewijs dat de verblijfplaats van de vader onbekend is, volstaat – hoewel deze inlichtingen kunnen worden beschouwd als een antwoord op de vraag die werd gesteld in de brief van 7 juli 2015.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster en haar zussen op 13 juli 2015 per mail de Belgische ambassade op de hoogte hebben gesteld van hun bereidwilligheid om een DNA-test te laten afnemen. Deze brief bevindt zich in het administratief dossier daar deze werd gevoegd bij een mail van 16 februari 2016 die verzoekster en haar zussen hebben gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken nadat zij de bestreden beslissing hadden ontvangen.

Ook hier blijkt noch uit het administratief dossier noch uit de stukken die verzoekster voegt bij haar inleidend verzoekschrift dat de Belgische ambassade te Islamabad de Dienst Vreemdelingenzaken op

de hoogte heeft gesteld van de mail van 13 juli 2015 voor het nemen van de bestreden beslissing op 26 januari 2016.

3.9. Gelet op wat hierboven wordt uiteengezet, treedt de Raad verzoekster bij waar zij stelt dat zij en haar zussen wel degelijk inspanningen hebben gedaan om de documenten voor te leggen die nodig zijn om de DNA-procedure te starten en de verwerende partij op de hoogte te houden van de stand van zaken, getuige hiervan de brief van 7 juli 2015 waarbij de benodigde medische attesten en de celibaatsattesten werden gevoegd.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, werd de gemachtigde voorts wel degelijk op de hoogte gesteld van de moeilijkheden die verzoekster en haar zussen ondervonden bij het vergaren van de overige benodigde documenten. In de voormelde brief van 7 juli 2015, die zich in het administratief dossier bevindt en waarvan de gemachtigde kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing, werd immers uitgelegd waarom een bewijs van hoederecht nog niet kon worden voorgelegd, met name omdat dit pas wordt afgegeven wanneer de vader vier jaar is vermist, hetgeen inhoudt dat verzoekster en haar zussen nog twee jaren moeten wachten.

Het verweer in de nota dat verzoekster pas voor de eerste keer in het verzoekschrift melding maakt van moeilijkheden en dat zij en haar zussen het visumdossier bijna een jaar hebben laten stilliggen, mist derhalve feitelijke grond. Gelet op deze brief van 7 juli 2015 kan de verwerende partij ook niet ernstig voorhouden dat verzoekster niet aantoont om welke reden het niet mogelijk was om een bewijs voor te leggen van het hoederecht van haar moeder over de minderjarige zussen. Nu blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van de moeilijkheden om de gevraagde documenten te verkrijgen, met name dat verzoekster en haar zussen, gelet op de verdwijning van hun vader, nog twee jaren moeten wachten vooraleer een bewijs van hoederecht kan worden afgegeven, kan de verwerende partij evenmin ernstig voorhouden dat hen een *“redelijke termijn om alle relevante inlichtingen op nuttige wijze (...) ter kennis te brengen”* werd verschaft.

Weliswaar blijkt uit het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 februari 2016 – als antwoord op de mail van 16 februari 2016 die verzoekster en haar zussen hebben gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken nadat zij de bestreden beslissing hadden ontvangen – aan hen liet weten: *“Uit nazicht van het voor de 4 minderjarige kinderen blijkt dat niet voldaan is aan de voorwaarden om de DNA-procedure op te starten. Immers werd nooit enig document voorgelegd waaruit kan blijken dat de vader van de kinderen onvindbaar is. De voorgelegde verklaring op eer kan immers niet aanvaard worden. Deze informatie werd doorgegeven aan de Belgische diplomatiek e post op 28/8/2015; sinds deze datum heeft onze dienst geen nieuwe informatie ontvangen. Het is dus absoluut normaal dat een dossier wordt afgesloten indien niet binnen een redelijke termijn aan de gevraagde voorwaarden voldaan is.”*

De Raad oordeelt evenwel dat het gegeven dat nooit enig document werd voorgelegd waaruit kan blijken dat de vader van de kinderen onvindbaar is binnen een redelijke termijn, verzoekster niet kan worden verweten. Zoals reeds werd vastgesteld in punt 3.8, blijkt niet dat verzoekster door de Belgische ambassade te Islamabad op de hoogte werd gesteld van deze inlichtingen die door de Dienst Vreemdelingenzaken werden gegeven op 28 augustus 2015 – met name dat een bewijs dat de verblijfplaats van de vader onbekend is, volstaat – hoewel deze inlichtingen kunnen worden beschouwd als een antwoord op de vraag die werd gesteld in de brief van 7 juli 2015.

Verzoekster kan bijgevolg eveneens worden gevolgd waar zij stelt dat de Belgische ambassade te Islamabad wel degelijk meermaals werd geïnformeerd (minstens tweemaal zoals blijkt uit het administratief dossier) over de stand van zaken en de wens om de aanvraag verder te zetten, maar dat deze informatie niet werd doorgegeven (aan de Dienst Vreemdelingenzaken) ofwel werd genegeerd.

3.10. Uit het enkele gegeven dat de DNA-procedure na bijna een jaar nog niet is aangevat, kon de gemachtigde, gelet op de gegevens in het administratief dossier waaruit blijkt 1) dat verzoekster en haar zussen wel degelijk inspanningen hebben gedaan om de nodige documenten te verzamelen om de DNA-procedure te starten, 2) dat zij de Dienst Vreemdelingenzaken hebben ingelicht over de moeilijkheden die verzoekster en haar zussen ondervonden bij het vergaren van de benodigde documenten en 3) dat essentiële informatie niet werd doorgegeven door de Belgische ambassade te Islamabad, niet op zorgvuldige wijze besluiten dat *“er inzake de minderjarige zussen geen interesse meer is in het verderzetten van de aanvraag”*.

De Raad treedt verzoekster dan ook bij waar zij stelt dat de bestreden beslissing uitgaat “*van een verkeerde feitelijke veronderstelling*”, waarbij zij aanstipt dat “*de administratie wel degelijk over de juiste feitelijke gegevens kon beschikken maar deze niet in ogenschouw nam*” en dat daaruit “*duidelijk [blijkt] dat er geen sprake is van desinteresse om de DNA-test procedure te starten*”.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld.

Nu blijkt dat de bestreden beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen, mist deze beslissing een deugdelijke materiële grondslag.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is aangetoond. De nota van verwerende partij, zoals hierboven besproken, laat niet toe anders te besluiten. Het enige middel is gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2016 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES